

«οὗτος δὲ τὴν ἐκράτησεν, ὅπως ἐκράτει πάντα τὰ ἐγ-
 »γραφα ἅτινα ἠδύνατο νὰ γενήσῃσιν ὑπονοίας περὶ τῆς
 »καταστάσεως τοῦ Ταμείου Θηβῶν». Ἐν πρώτοις ἡ ἐπι-
 στολή αὐτὴ ἐξ ἴσου ἐνοχοποιεῖ τὸν τε ὑποπτον ὑπουργόν
 καὶ τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς Σαμοθράκην· διότι ἡ ὑπο τοῦ
 τελευταίου κατοχή τῆς ἐπιστολῆς ἀρκεῖ ὡς πειστήριον
 τῆς ἐνοχῆς τοῦ πρώην Διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου. Ἐὰν
 ἐπρόκειτο νὰ γαλλεύσῃ λοιπὸν ἅτι τι ἐναντίον τοῦ Σω-
 τηροπούλου, θὰ ἦτο πολὺ ἀδέξιος χαλκωματῆς ὁ κ. Σα-
 μοθράκης, κατασκευάσας τοιοῦτο ἀγνώστον χαλκωμα,
 ἐξ οὗ ἐδηλητηριάσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ προϊστάμενός του.
 Ἀλλὰ δὲν μᾶς μέλει διόλου περὶ Σαμοθράκην· μᾶς μέλει
 μόνον περὶ Σωτηροπούλου, ὅστις φαίνεται εὐχαρίστως
 παραδεχόμενος καὶ γνησίαν καὶ ὑποβολιμαίαν τὴν ἐπι-
 στολήν. Ἐὰν τὸ ἐπινοητικὸν του τὸν ὥθει νὰ παραδεχθῇ
 μόνον τὸ δεύτερον, ἡ θέσις του ὑποκειμενικῶς θὰ ἦτο
 ἰσχυροτέρη· ἀλλὰ δεχόμενος τὴν ἐπιστολήν γνησίαν, τί
 ἄλλο ὁμολογεῖ ἢ ὅτι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἐλλείμματος;
 διότι ἡ ἐπιστολή ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς:
 «Γινώσκετε τὴν θέσιν μου ὡς Ταμίου Θηβῶν **πρὸ πολ-**
λῶν ἐτῶν.» Οὐδὲ παρεφρόνει ὁ Βελένδζας, οὐδὲ ἡ σπον-
 δυλική του ἐμακαχίσθη, ὥστε νὰ γράφῃ: γινώσκετε, πρὸς ὑ-
 πνωτικὸν μὴ γινώσκοντα· ἢ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰς κατα-
 χρήσεις, αὐτὸς ἀγωνιζόμενος νὰ τὰς σκεπᾶσθαι, πρὸς ὑ-
 πουργὸν διατελοῦντα ἐν ἀγιοτάτῃ αὐτῶν ἀγνοίᾳ. Ὡστε
 τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν ἡ ἐπιστολή περιῆλθε ἢ δὲν πε-
 रिῆλθεν εἰς γνώσιν τοῦ Σωτηροπούλου· ἀλλ' ἂν εἶναι γνη-
 σία ἢ ὄχι· τὸ περὶ γνησιότητος δὲ αὐτῆς τὸ μισοπρα-
 δέχεται μὲν ὁ ὑποπτος, τὸ προσεπιμαρτυρεῖ δὲ ὁ ἀνύπο-
 πτος καὶ ἀξιοτίμος μάρτυς Κωνστ. Οἰκονόμος, ὅστις εἶδε
 τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ Σαμοθράκη περὶ τὰ
 μέσα Μαρτίου, ἦτοι ἕνα καὶ ἥμισυ μῆνα **πρὸ** τῆς ἀνα-
 καλύψεως τοῦ ἐλλείμματος.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Σωτηροπούλου ὅτι «ἂν εἶχε τὴν

διὰθεσιν νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τὸ ἐλλείμμα, ἤθελεν ἀμέσως
 ἐξαφνίσει αὐτὴν», εἶναι πολὺ σαθρὸν ἐπιχείρημα, διότι
 ἀκριβῶς μπορεῖ νὰ παρεδῶσε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Σα-
 μοθράκην, ὅχι ἀπερισκέπτως, ὡς λέγει ὁ τελευταῖος,
 ἀλλὰ πολὺ περισκεμμένως, διὰ νὰ δύναται τὴν νῦν
 προβάλλῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ, ὅπερ, κατὰ τὴν γνώμην
 του, «ἀρκεῖ εἰς ἐξάλειψιν πάσης περὶ αὐτοῦ ὑπονοίας»!

Β'. Μαρτυρεῖ ἐναντίον τοῦ κ. Σωτηροπούλου ὁ **φίλος**
 αὐτοῦ κ. Φωστηρόπουλος, γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς
 τῶν Ὀλυμπίων, ὅστις περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἀκούσας τὰ
 τοῦ ἐλλείμματος τῶν Θηβῶν παρὰ τοῦ παρκιτηθέντος
 ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν Οἰκονόμου
 καὶ προσκολληθέντος ἔπειτα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὀ-
 λυμπίων ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν Σωτηρό-
 πουλον ὅστις κατ' ἀρχάς μὲν ἐζήτησε νὰ τὰ κολάσῃ, εἰ-
 πὼν ὅτι εἶναι ὀλίγων μόνον χιλιάδων τὸ ἐλλείμμα, εἶτα
 δὲ ὅταν ὁ Φωστηρόπουλος τῷ εἶπε: «τί τριάντα καὶ σα-
 ράντα μοῦ λές: ἐγὼ ἔμαθα ὅτι ἀναβοᾷ εἰς τριακοσίας
 ὀγδοήκοντα ἐξ χιλιάδων» τοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μερι-
 μνήσῃ.

Καὶ ἐμερίμνησεν ὁ κ. Σωτηρόπουλος σιωπῆσας καὶ μὴ
 εἰπὼν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ ἐλλείμματος εἰς τὸν Σαμο-
 θράκην.

Οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες Φωστηρόπουλος καὶ Οἰκονόμος,
 ὡς καὶ ἡ ἐπιστολή, θὰ βαρύνωσι πολὺ εἰς τὴν περὶ Σω-
 τηροπούλου κρίσιν τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου ὡς πρὸς τὴν
 γνώσιν τοῦ ἐλλείμματος.

Εἶναι ὁμῶς περιέργοι καὶ αἱ καταθέσεις τοῦ Θρασυ-
 βούλου Βελένδζα ὅστις προκειμένου περὶ Σωτηροπούλου
 λέγει καὶ πράγματα διόλου μὴ κολακεύοντα τὴν φιλοτι-
 μίαν του· διότι ὁ Βελένδζας, καθὰ καὶ ἐκ τῶν ἐκείστοτε
 ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευμένων καὶ μεθ' ὅσα ἠκούσαμεν αὐτοῦ
 ἀπολογουμένου ἐν Σύρῃ, ἐκδικαζομένης τῆς ὑποθέσεως
 τοῦ γραμμικτοσήμου, δὲν παρουσιάζεται ὡς ἀριλόγιμος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μάρκος, ὁ ἀράνης τοῦ Παλατιοῦ.—Ζήτω ὁ Γαριβάλδης.
 —Τὰ ψάθινα καπέλλα ἢ Σκιαδικά.—Παρεπιστημια-
 κά.—Κάτω ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστρονομίας.—Βαρεῖτε
 τους.—Κάτω τὸ Ὑπουργεῖον.—Ἐκείνη ποῦ τὰ παι-
 ζα.—Θὰ σὲ δειρῶ.—Ἐφοδος ὑπὸ τὸν πύργον τοῦ Μα-
 λακῶφ.—Διακοπὴ σχέσεων.—Δὲν σὲ θέλω.—Ἀσχη-
 μο λείψανο ποῦ θὰ κάρῃ.—Οἱ σταυρωτίδες.—Ὁλα ὁ
 βασιλεὺς τὰ κάνει.—Τούρλα τούρλα τὴ γαστέρα.—
Μέσα.

Διάλογος ἀνευ ἐπεξηγήσεων.

Πρόσωπα: Ἐγὼ, ἡ μάνα μου καὶ ἐκείνη ποῦ τὰ παιζα.

Ἡ ἀσχηρὴ εἰς τὸ σπῆτι μου.

—Ἐχει τὸ γούστο τὸ κερί ποῦ σοῦφερά χθὲς νὰ τὸ
 κοψῇς, γιὰ νὰ γίνωμε ἀπὸ δύο χωριὰ. Ἐλεγχ ἑγώ.

—Ἐγὼ σοῦ λέγω, νὰ κυττάξῃς τὰ μαθήματά σου καὶ
 ν' ἀφήσῃς τὰς ἀνοησίας αὐτάς. Ἐλεγε ἡ μάνα μου.

—Καλὰ σοῦ λέγει ἡ μητέρα, αὐτὰ δὲν εἶνε πράγ-
 ματα. Ἐπεπρόσθετεν ἐκείνη ποῦ τὰ ἐπαιζα.

—Ἐμένα δὲν θὰ μάθουν ἡ γυναῖκες τί θὰ κάμω καὶ
 τί δὲν κάμω. Καταλάβετε, κυρίαίς; Σεῖς νὰ κυττάτε
 τὴ δουλειά σας. Καὶ ὅπως δὲν ἀνακητεύομαι ἐγὼ στῆς
 δουλειαῖς σας, θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὴ ἀνακατεύ-
 ομαι καὶ σεῖς στῆς δουλειαῖς μου. Ἄλλο δὲν μᾶς μένει
 παρὰ νὰ γυναικοκρατηθοῦμε. Δὲν θέλω... Ἐτοι θέλω...
 Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε... Ἐχομε μιὰ βα-
 σίλισσα στὸ κεφάλι μας, καὶ θέλετε νὰ γίνετε ὅλαις βα-
 σίλισσαις. Ἐχετε πολὺ λάθος. Θὰ τὸν διώξωμε τὸν βα-
 βαρὸ, τετέλεσται.

—Βρὲ παιδί μου, ἔλα στὸ νοῦ σου. Σεῖς τὴν θὰ τὰ
 βάλετε μ' ἕνα βασιλέα; Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ.

—Βασιλέα; Καὶ τί μοῦ τὸν λὲς τάχατες βασιλέα;
 Καὶ τί εἶνε ὁ βασιλεὺς ἐμπρὸς εἰς ἐμὲ, εἰς ἐσάς, εἰς τὸν
 σκύλο μας τέλος πάντων. Ἐγὼ, νὰ, ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπετε
 ἐδῶ, ἐγὼ πληρώνω καὶ ζῇ ὁ βασιλέας. Δὲν μὲ πληρώνει
 ἐκεῖνος. Διαβάσατε τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρα νὰ ἰδῇτε τί
 γράφει; Καὶ ξέρετε ποῖος τὸν βγάξει τὸν Βρετανικὸν
 Ἀστέρα; Ὁ κύριος Ἐένος. Καὶ ξέρετε τί πρῶγμα εἶνε ὁ
 κύριος Ἐένος; Ἐκατομμυριούχος. Ἐχει τριάντα, σα-
 ράντα, βαπόρια, βατσέλα, θεοκάρα, τριπόντες. Αἶ, ὁ
 κύριος Ἐένος δὲν εἶνε κἀνένης κουτὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ

υπόδικος, τὸν ἀντικτὸν φέρει πάντοτε τὸ θάρρος τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν δικαιολογίαν τοῦ θύματος ὑπαλλήλων καὶ πολιτευομένων. Ἐὰν ὁ Βελένδζας λέγῃ πάντοτε ψεύματα, δὲν βλέπομεν τὸν εἰδικὸν λόγον δι' ὃν τὰ ψεύματα αὐτὰ ἐπιβαρύνουσιν εἰδικῶς τὸν Σωτηρόπουλον· καὶ τὸν ἐπιβαρύνουσιν ὄχι μόνον εἰς τὸ περὶ δωροληψίας κεφάλαιον· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ περὶ γνώσεως τοῦ ἐλλείμματος. «Ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τοῦ 1873 καὶ ἐντεῦθεν—λέγει ἐν τῇ καταθέσει του ὁ Βελένδζας,—προσωπικῶς ὁμολόγησα τὸ ἐλλείμμα μου πρὸς τὸν Σ. Σωτηρόπουλον, ὁ ὅποιος ὅμως, διότι εἰχομεν συμπαθείας ὡς ἔχομεν μαζὺ καὶ μεταλλάξα, καὶ διότι παρεκάλουν αὐτὸν ὁ Σιμόπουλος καὶ ὁ Καμπᾶς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ παρεκάλεσα νὰ ἐνεργήσουν ἵνα διορισθῇ ὑπαταμίας Κεντρικὸς, ἀλλ' εἴτε εἰς τὸν ἕνα, εἴτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον, ὁ Σωτηρόπουλος εἶπε, δὲν τὸν διορίζω, **διότι ζητεῖ τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ νὰ κλέψῃ.**»

Ἦτο ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ πλάσῃ ὁ Βελένδζας τοιοῦτους λόγους τοῦ Σωτηροπούλου, οἵτινες πρῶτον αὐτὸν νὰ προσβάλλωσι καὶ νὰ ἐκθέτωσιν;

Γ'. Πρὸ τῶν περὶ δωροδοκίας εἰς τὸν Σωτηρόπουλον καταθέσεως διαφόρων μαρτύρων μένει ἀνεξήγητος ἄνευ δωροληψίας ἡ κατὰ Σωτηροπούλου μαρτυρία τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὅστις ἐν τῇ ἐπιτροπῇ κατέθεσεν ὅτι συνέστησε μὲν τὸν Α. Γκορδζῆν ὡς διαδόχον τοῦ Βελένδζα εἰς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς δὲν συνήνει. Τὴν ἐμεσολάβησεν λοιπὸν κατόπιν καὶ συνήνεσε;

Υπάρχει δὲ ἀντίφασις οὐχὶ μόνον τοῦ Κουμουνδούρου πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅστις «ἐνῶ λέγει ὅτι τὸν διώρισε διότι «εἶχε τὴν ἀπαίτουμένην ἱκανότητα», συγχρόνως προσθέτει: «ἐγένετο δὲ ἡ ἐκλογὴ τούτου, διότι μοὶ παρεστάθη ὅτι ὁ Γκορδζῆς θέλει διευκολύνει τὴν παραλαβὴν τῶν πα-

ραστατικῶν καὶ θέλει δίδει μέρος τῶν ἀποδοχῶν του «εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βελένδζα.» Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ὁ συμβιβασμὸς ὅστις προηγήθη μεταξὺ δύο ἐνόχων, τοῦ Βελένδζα καὶ τοῦ Γκορδζῆ, ὁ αὐτὸς ἐπανελήφθη καὶ μεταξὺ ἐνὸς ἐνόχου καὶ ἐνὸς ὑπόπτου, Βελένδζα καὶ Σωτηροπούλου.

Ἐπειτα πολὺ πιθανὸν μεταξὺ Σαμοθράκῃ καὶ Σωτηροπούλου νὰ ὑπῆρχε τὴν συνεννόησιν, ὥστε ὁ εἰς νὰ ἐνεπιστεῦετο εἰς τὸν ἄλλον. τὰ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς των καὶ ὅτι ὁ πρῶτος, ἐπιτηδειότερος, ἐκράτησε τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ ὁ προϊστάμενος, ἂν ποτε αἱ κλοπαὶ ἀνεκαλύπτοντο.

Σχηματίζομεν τὰς ὑποθέσεις αὐτάς, διότι δὲν παρεδεχόμεθα ὅτι ὁ Σαμοθράκης ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλλείμματος—κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Οἰκονόμου ἰδόντος ἐν χερσὶν ἐκείνου τὴν ἐπιστολὴν—ἐχάλκευσε ἔγγραφον ὑπὲρ πρῶτον πρῶτον ἐνοχοποιεῖ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅταν εὕρισκῃται εἰς χεῖρας του.

Δ'. Ὁ πρῶτος μάρτυς ὅστις ἐμμέσως ἐπιβεβαίωσεν τὴν περὶ δωροδοκίας τοῦ Σωτηροπούλου καταθέσιν τῶν δύο Βελενδζῶν εἶναι ὁ Κουμουνδούρος ὅστις λέγει ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος δὲν συνήνει εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ· ἀλλὰ τί ἄλλο λέγει καὶ ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἢ ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος ἔμενεν ἀδυσώπητος;

Ἡ περὶ δωροδοκίας καταθέσις ἐκ πρώτης φορᾶς μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος ἐγένετο, ἴσως ὁ Σωτηρόπουλος θὰ εἶχε μείζον θάρρος ὅπως τὴν πολεμῇ· ἀλλὰ τῆς δωροδοκίας αὐτῆς γενομένης πολὺ πρὶν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλλείμματος, τὸ δικαστήριον ἔχει νὰ ἐξετάσῃ τί συμφέρον εἶχεν ἡ οἰκογένεια Βελένδζα νὰ διαδίδῃ ἐκτοτε ψευδῶς—ὡς διατείνεται ὁ Σωτηρόπουλος—ὅτι τοῦδωσαν χρήματα διὰ νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζῆν; Πρὶν τοῦ πείσματος ὅπερ γεννᾶται καὶ εἰς χυδαίας φύσεις καὶ εἰς μὴ χυδαίας, καὶ μάλιστα εἰς γυναῖκας—κατόπιν τῆς

κτυπᾷ τὸν βασιλέα... Εἶνε τῆς Ἀγγλίας δάκτυλος. Τετέλεσται. Ἡ θὰ γεννήσῃ διάδοχον ἢ βασίλισσα, ἡ θὰ πάῃ μαζὺ μὲ τὸν βασιλέα ἀπὸ κεῖ πούλθε. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια.

—Θὰ σὲς πιᾷς, παιδί μου, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία.

—Μυστικὴ ἀστυνομία πιάνει, μὰ τὴν πιάνει σπασιμὸς τριμερῆτικος. Ἄν θέλῃ νὰ φάγῃ τὸ κεφάλι του ὁ Δημητριάδης, πέρνει τὰ μούτρα του καὶ ἀποτολμᾷ τίποτα. Τὸ Πανεπιστήμιον, κυρίαίς μου, εἶνε ἱερὸν ἄστυλον. Ἀπαράβιαστον.

—Μὰ τώρα τί σὲς κάμει ἡ βασίλισσα, διέκοψεν ἡ Ἀφροδίτη—ἐκείνη ποῦ τὰ 'παιζα—καὶ τὰ βάλανε μ' αὐτή;

—Μὰς κάμει, καὶ πολὺ μὰς κάμει. Μὰς κάμει, διότι δὲν κάμει διάδοχο. Καὶ τί θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάς χωρὶς διάδοχο; Ἄν τώρα εἶχαμε διάδοχο, ἀντὶ νὰ φωνάζωμε κάτω τὸ ὑπουργεῖον! θὰ φωνάζωμε κάτω ὁ βασιλεὺς! καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἐτελείωνε. Ἰδοὺ ποία ἡ διαφορά. Θὰ μὰς πιᾷς, εἶπατε, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία; Μὰς πιάνει; Ἀλλὰ παίζει στόκος, ρεθόλθερ, ποῦ παῖνι ἀντάρα. Πολλὰ εἶπαμε, φέρε τὸ κερὶ ποῦ σοῦ φέρεκα χθές. Τὸ κερὶ!... Ἀκούς;

—Νὰ σοῦ 'πῶ, μὲ τὰ σωστά σου τώρα θὰ πᾶς στὴ διαδύλωσι; ἠρώτησεν ἡ Ἀφροδίτη, ρίπτουσά με βλέμμα κάπως ἔτσι μαγνητικὸν καὶ σημαῖνον κατὰ μὴ ἐκφραζόμενον.

—Μάλιστα, κυρία μου, θὰ 'πάγω. Ἡ νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι μήπως μὲ φάγῃ ὁ ἀράπης τῆς βασίλισσας; Ἀκούς ἐκεῖ; Μὰς ἔφερε ἕνα στράβαραπα νὰ μὰς διοικήσῃ καὶ αὐτός.

—Τί σὲς παίζει ὁ ἄνθρωπος;

—Αἶ, ὅταν δὲν τὰ 'ξέρεις, μὴ ὀμιλῇς. Μάθε, λοιπὸν, κυρία, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀράπης ἐρρίχθηκε προχθές, μέσα στὸ παλάτι, τῆς πρώτης κυρίας τῆς τιμῆς καὶ τὴν στρώμαξεν τὴν γυναῖκα μέσα σ' ἕνα τσάκι, τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα της, καὶ κύριος οἶδε, ἂν δὲν ἐπρόφθανε ὁ ἐνωματάρχης νὰ τὴν πιᾷς...

—Καὶ τί σε μέλει;

—Μὲ μέλει, καὶ μὲ παραμέλει μάλιστα. Νὰ σοῦ ρηχεται ἕνας στράβαραπας ἐκεῖ, ἕνα ἀνδράποδον τῆς Ἀφρικῆς, νὰ κάμῃ ἐν μέσῃ Ἑλλάδι ὅ,τι θέλει. Αὐτὰ τὰ χρυσὰ ποῦ φορεῖ, αὐτὰ τὰ σαλβάρια, τὰ πληρώνει τὸ ἔθνος. Τὰ τοιαῦτα τὸ Σύνταγμα δὲν τὰ ἐπιτρέπει. Ἐδῶ εἶνε ἰσονομία, καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ἐσένα, κύριε βασιλέα, νὰ ἀσχημανῇς καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι τὸ κακὸ παράδειγμα. Θέλεις νὰ ἔχῃς ἀνδράποδα; στείλτα εἰς τὸν Πύργον τῆς βασιλείας. Τὸ Σύνταγμα λέγει, ὅτι πᾶς δούλος πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐλεύθερος. Σὺ λοιπὸν, κύριε βασιλεῦ, τί ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μοῦ κουβαλεῖς ἀνδράποδα μέσα στὸ Παλάτι σου; Διὰ νὰ καταπατήσῃς τὸ Σύνταγμα, αἶ; Ἀμ δὲν σοῦ γίνεται ἡ χάρις. Παρὰ κάτω τὸ Σύνταγμα, καλλίτερα κάτω ὁ βασι-

ἀποκτήσεως ἐνὸς ἀγαθοῦ διὰ βαρείας θυσίας, καὶ μάλιστα ἀφαιμάξεως χρηματικῶν—καὶ ὅταν διωρίσθῃ ὁ Γκορδζῆς, τὰ οικονομικὰ τοῦ Βελένδζα καὶ τῆς Βελένδζαινας δὲν ἦσαν εἰς πολὺ ἀνθηρὰν κατάστασιν, ἐπομένως 40 ἕως 45 χιλιάδες δραχμῶν δοθεῖσαι εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ἐκῶστισαν, καὶ ἡ γυναικεῖα γλῶσσα καὶ ἡ γυναικεῖα φούρκα δὲν ἀντέσχε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικόν· πρὶν αὐτοῦ τοῦ πείραστος λοιπὸν ποῦτος ἄλλος λόγος δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ Σωτηρόπουλος ὥθησε τὴν οἰκογένειαν Βελένδζα νὰ διαδίδῃ τὰ περὶ δωροδοκίας αὐτοῦ, ἐὰν αὕτη δὲν ἐλάμβανε χώραν, καὶ ἂν ὁ Σωτηρόπουλος δὲν τοὺς εἴπῃ σ' τὰ χεῖλη τὸ ψάρι; Ἀρὰ γε διὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ συλλάμβανωνται ὑποψίας, ὅτι διὰ νὰ προηγηθῇ δωροδοκία τοῦ διορισμοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ Βελένδζα, κατὰ μάλλον ἔχ' ἡ γάβα καὶ ἐπισπευσθῇ οὕτω ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡ καταστροφὴ τῆς Βελένδζικῆς οἰκογενείας;

Αὐτὴν δὲ τὴν δωροδοκίαν τὴν διελάλει ἡ οἰκογένεια Βελένδζα ὅχι μόνον ἀμέσως μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ, ἀλλὰ καὶ πρὶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ φοιτητοῦ Μιχαήλ Ρῆγα. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν ν' ἀποτολμηθῇ τοιαύτη διάδοσις ἐὰν ὑπῆρχε πεποιθήσις ὅτι ὁ Λεμονῆς τίποτε δὲν κἀμνεὶ μὲ χρήματα; Ὅστε διὰ νὰ διαδίδηται ἀπὸ πρὶν μὲ τὴν ἐλαφρότητα, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτει ἡ ἐναντία πεποιθήσις, ὅτι ὁ Λεμονῆς τίποτε δὲν κἀμνεὶ **ὄνευ** χρημάτων;

Ε'. Δὲν εἶναι μόνον ἡ λογικὴ ἡ κατόπιν τῆς μαρτυρίας τοῦ κ. Κουμουνδούρου περὶ μὴ συνκινέσεως διαχέουσα χροιάν ἀληθείας εἰς τὴν περὶ δωροδοκίας μαρτυρίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς σκηνῆς, λεπτομέρειαι ἀφηγούμεναι ὑπὸ τῶν δύο Βελένδζων καὶ πληθὺς ἄλλων μαρτύρων, καὶ τὰς ὁποίας εἰς ἐπίμετρον ἦλθε νὰ ἐπισφραγίσῃ ἡ λίαν ὑποπτος ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπολογία τοῦ ὑπόπτου πρῶην ὑπουργοῦ, ἀπολογία διαψευθεῖσα ὑπὸ ἄλλων μαρτύρων, ὡς θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἐκείνων

ὅσοι κατέθεσαν κατὰ τοῦ Σωτηροπούλου καὶ ἐκείνων ὅσους ἔφεραν ἕνα καταθέσασιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὅτι ἠγωνίζετο ὁ Βελένδζας νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζῆν, τοῦτο μᾶς τὸ λέγουν ὅλοι οἱ μάρτυρες· καὶ ὅτι δὲν τὸν διώριζεν ὁ Σωτηρόπουλος, τοῦτο μᾶς τὸ εἶπεν ὁ συνυπουργὸς τοῦ Σωτηροπούλου Κουμουνδούρος. Καὶ ὅτι ὁ δωροδοκῆσας τόσον κόσμον Βελένδζας, ὁ καταναλώσας 400,000 δραχμῶν εἰς ἐξαγορὰν συνειδήσεων, ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ δωροδοκῇ καὶ τὸν ἀγνὸν Σωτηρόπουλον, καὶ περὶ τοῦτου οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν· φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐνῶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁ Σωτηρόπουλος ἔχαιρεν ὑπόληψιν ἀνθρώπου ὅστις δὲν λερώνεται, παρὰ τῷ Βελένδζα ἀπῆλαυε τῆς ἐναντίας ὑπολήψεως· διότι ὁ Βελένδζας ἦτο ἀπὸ μακροῦ φίλος του καὶ συνέταιρος εἰς μεταλλεῖα, τὸν ἐγνώρισεν ἐπομένως καλὰ, τὸν ἐσπούδασε καλλιτέρα, καὶ ὅσα λέγει ἐν ταῖς ἀπολογίαις τοῦ ὁ Σωτηρόπουλος ὅτι πῶς θὰ ἐτόλμα νὰ τῷ προτείνῃ νὰ δεχθῇ δῶρα, εἶναι ὀλίγον χάλτια.

Τὴν δωροδοκίαν τὴν ἀφηγεῖται λεπτομερέστατα ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας, ὅστις ἀναγκάζεται νὰ πῇ ὅτι ὑπατεύετο τὸν ἴδιον ἀδελφόν του, μὴν τύχη καὶ δὲν δώσῃ τὰ χρήματα, τὴν ἐπιβεβαίωσι ὁ κομίστης ἀδελφὸς Ἀχιλ. Βελένδζας, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ τελευταίου παρὰ τῷ Σωτηροπούλῳ ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Ἀνδρ. Πεταλᾶ, καὶ ἐπιβεβαιούται ὀλίγον ὑπόπτως, καὶ μὲ πολλὴν συμφωνίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ὁ ἐν τῷ σαλονίῳ τοῦ ὑπουργοῦ παραμμένων Πεταλᾶς μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀχιλλέως Βελένδζα, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ γράμμα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Βελένδζα Λουκίας Καραβαγγέλη καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Εὐσταθίου Καραβαγγέλη, λαμβάνει τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συζύγου Βελένδζα Κλεοπάτρας, περνᾷ εἰς τὸ στόμα τοῦ θεοῦ τῆς Λουκίας Καραβαγγέλη, τοῦ δημοσιογράφου Κωσταγγέλη, ὅστις τὰ διηγέται εἰς τὸν Γεώργιον Κατσάμπαλην, εἰς τὸν Φώτιον Παπαλεξανδρῆν,

λέως. Φινίτο λὰ μούζικα.

— Ἐλα τώρα, καὶ μένε καὶ σὺ, κάθισε ἀπόψε, ἔχω νὰ σοῦ πῶ τόσα σπουδαῖα πράγματα.

Φαίνεται, δὲ, ὅταν μοῦπε τὸν τελευταῖόν της λόγον, ἡ Ἀφροδίτη εἶχεν ἀνταλλάξει συνειδησεως βλέμμα μετὰ τῆς μητρὸς μου.

Ἦθελεν ἡ δευτέρα πρὸς χάριν τῆς πρώτης νὰ μὲ παρεμποδίσῃ τῆς μελετωμένης μου διαδηλωτικῆς ἐκστρατείας.

— Μὴ χάνετε τὰ λόγια σας, ἀπήντησα, καὶ κἀνείς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ μεταπεισῇ. Μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρίς.

— Αἱ ἔλα τώρα νὰ σοῦ πῶ καὶ τι κάτω στήν αὐλὴ καὶ τότε πῆγαινε.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀφροδίτη μ' ἔσυρε ἀπὸ τὸ χέρι κάτω στήν αὐλὴ, ἥτις ἦτο ἀνοικτὸν οἰκόπεδον πλήρες ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ὡς ἦτο ἅπασα ἡ Νεάπολις τότε, παρ' ἡ κατόικου.

Ἡ μάνα μου, ἐξ οἴκου φίλτρου, ἔκαμε τὸν στράβον.

Καὶ τί δὲν κάμουν ἡ μάνα, ὅταν πρόκειται νὰ σώσουν παιδιὰ των.

Ἡ Ἀφροδίτη μοῦ εἶπεν, ὅταν κατήλθομεν:

— Πραγματικῶς τώρα θὰ πᾶς στὴ διαδήλωσι;

— Μὲ πέρνεις γιὰ παιδί, δηλαδή, ἢ γιὰ κἀνένα δειλόν;

— Ἀφῆσέ τα τώρα αὐτά.

— Καὶ νὰ πιάσω τί;

— Οὐφ! Κἀτι ἀνοησίαις ποῦ λὲς ἀπόψε. Θὰ μείνης;

— Ὅχι· δὲν θὰ μείνω.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι θὰ μείνης.

— Σφύριζε.

— Θὰ μείνης;

— Ὅχι, σοῦ λέγω . . . Περίεργος γυναικίκα εἶσαι, μὲ τὸν Θεόν.

— Γιὰ κύτταξέ με στὰ μμάτια καλὰ καλὰ.

— Τὰ ξέρω, εἶνε ξεπλυμένα γαλανὰ. Δὲν ἔχουν ἔκφρασιν.

— Μὲ περιφρονεῖς;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Μὲ παρεξήγησες.

— Καλό . . .

— Θύμωσες;

— Εἶνε περιττόν.

— Ἀφροδίτη!

— Πῆγαινε στὸν Γαριβάλδη.

— Στάσου, καὶ μένε, νὰ σοῦ πῶ . . .

— Δὲν ἔχω πολλοὺς λόγους μαζὺ σου.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μαλώσωμε;

— Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Γύρισε· δὲς ἐδῶ. Στὴ τσέπη εἶνε τὰ γραμμικάκια σου. Δουλεύει Φῶς.

— Τὸν Καρδὴν σας ποῦ σᾶς πῆρε τὰ μυαλὰ μπορεῖ

εἰς τὸν τότε πρωτοδίκην Ἰω. Τσάτσον καὶ εἰς τὸν τότε ἀντεισαγγελέα, Α. Κουρουσόπουλον, τὸν ὁποῖον μάλιστα συμβουλευεῖ κατέχων ἤδη τὸ μυστικὸν νὰ πείσῃ τὸν Σωτηρόπουλον νὰ ἀνκαλέσῃ τὴν εἰς Σύραν μεταθέσιν του—τοῦ ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς δωροδοκίας, δὲν θὰ τὸ ἔλεγε, τὰ ὅποια βεβαίως καὶ ὁ Κουρουσόπουλος καὶ ὁ Παπαλεξανδρῆς καὶ ὁ Τσάτσος, ἐπιβεβαιουτοῦντο ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ συνταξιούχου Ἰωάν. Πασπάλη, ὅστις προστίθησι καὶ τὴν σπουδαίαν λεπτομέρειαν ὅτι ἡ οἰκογένεια Βελένδζα ὄχι μόνον ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα κυβερνητικῶν ἐπαγγελιῶν εἶχε πιστεύσει ὅτι διὰ τοῦ διὰ δωροδοκίας τοῦ ὑπουργείου διορισμοῦ τοῦ Γκορδζῆ ἐξέλειπε πᾶς φόβος καταδιώξεως ἐναντίον τοῦ Θρασυβούλου, διὰ τοῦτο ἐπομένως καὶ διέδιδε τὴν δωροδοκίαν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ λαμβάνει τὴν ὑψίστην τῆς πιθανότητος αὐτῆς ἔκφρασιν διὰ τοῦ βουλευτοῦ κ. Πετσάλη, εἰς ὃν ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας, ἀνεκοίνωσεν αὐθημερὸν τὴν πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον τελεσθεῖσαν δωροδοκίαν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μάρτυς ἐπὶ λέξει λέγει ὅτι «ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας εἶναι τίμιος, ἀφοσιωμένος αὐτῷ, καὶ ὅτι πέποιθεν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.»

Τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Πετσάλη τὸν καθιστᾷ δυνατῶτεραν ἢ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπόπειρα τοῦ Σωτηροπούλου, τοῦ τόσα ἐνθυμουμένου ὅπως ζητήσῃ νὰ διαφύγῃ ῥήτην ὁμολογίαν, ἂν ὁ Ἀχ. Βελένδζας τὴν ἐπεσκέφθη πρὸ ἢ μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ.

ΣΤ. Ὁ μάρτυς Σωτηρόπουλος μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Σωτηροπούλου. Εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀχιλλεὺς Βελένδζα, καθ' ἣν τῶν δύο ἐν τῷ Γραφείῳ κλεισθέντων καθ' ὅλας τὰς μαρτυρίας ἐτελέσθη ἡ δωροδοκία, ἐναντίον ὧν, ὁ μάρτυς οὗτος διατείνεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας «τὸν ἐρώτησεν εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκονται αἱ διαπραγματεύσεις περὶ διαθήσεως τῶν μεταλλείων τῆς ἐταιρίας Ἀχιλλεὺς....

»Αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ μεταλλείου ἐγένοντο τότε πρὸς τὸν Ῥώσσελδ, Σερπιέρη, καὶ ἄλλους, ἀλλὰ ἡδὲ ἦσαν ἀκόμα ὄριμοι.»

Ἀλλ' ἐξετασθέντες οἱ μάρτυρες Ὁθων Φαβρικέζης, διευθυντῆς τοῦ γραφείου τοῦ Ἰω. Σερπιέρη καὶ Λούης Ῥώσσελδ δὲν κατέθεσαν δυστυχῶς εὐνοϊκὰ εἰς τὸν Σωτηρόπουλον. Ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν ὅτι, καίπερ διευθύνων τὸ γραφεῖον Ἰω. Σερπιέρη, ποτὲ δὲν ἐνθυμεῖται νὰ ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Σ. Σωτηροπούλου περὶ μεταλλείων, ὁ δὲ Ῥώσσελδ ὅτι εἰς διαπραγματεύσεις περὶ μεταλλείων μετὰ τὸν Σωτηρόπουλον ἦλθε τὸν 8βριον τοῦ ἔτους 1878, τὸν δὲ Ἀπρίλιον τοῦ 1879 (ἤτοι 8 μηνὸς πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Βελένδζα τῷ Σωτηροπούλῳ ἡ τῆς δωροληψίας πράξις) ἢ προσωπικῶς ἢ δι' ἐπιστολῆς τῷ ἀνγγέλειεν ὅτι εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔλθῃ συμφωνίαν.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ διαπραγματεύσεων ναυαγημένων μὲν διὰ τὸν Ῥώσσελδ, μὴ ὑφισταμένων δὲ ὅλως διόλου διὰ τὸν Φαβρικέζην, τὰς ὁποίας ὁ Σπηρόπουλος ἐνασμενίζεται ν' ἀποκλῇ προῶρους.

Ἐὰν δὲ εἶναι λοιπὸν κατὰ τὸν Σωτηρόπουλον ὁ Βελένδζας πιστευτὸς δι' ὅσα λέγει ὅτι ἐν τῇ ἐπισκέψει του τοῦ ἐδῶς χρημάτων, δὲν εἶναι ἐπίσης πιστευτὸς ὁ Σωτηρόπουλος λέγων ὅτι τοῦ ὁμίλησε περὶ μεταλλείων.

Ὅταν δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γῆ καὶ οὐρανός, Κουμουνοῦρος καὶ Δαραλέξης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Βελένδζας καὶ Γκορδζῆς ἐκινουῦντο καὶ συνενήργουν ἵνα διαρισθῇ ὁ τελευταῖος Ταμίας Θηβῶν, ἦτο δυνατόν ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας μεταβὰς παρ' ἐκείνῳ ὅστις θὰ τὸν διώριζε νὰ μὴν τοῦ ὁμίλει περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ;

Καλιβάν.

νὰ τὸν φοβᾶται ὁ βασιλεὺς, μία ἀθῶα κόρη ὅμως οὐδέποτε.

— ὦ, ὦ, ἔχομε καὶ ἑλληνικοῦρες. Βάστα τὸν θυμὸ σου λίγο.

— Καλὴ νύκτα σας.

— Ψυχὴ μου, θυμός!

— Μὲ τρελλοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχω νὰ κάμω.

— Ἀφροδίτη. Ἄρῃσε τὰ χωρατὰ. Ἐλα νὰ σοῦ πῶ καὶ σπουδαιότατον. Στὴ πίστι μου, δὲν σὲ γελοῖ. Θὰ μετανοήσῃς. Θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἑλένη ἓνα ἀστεῖο.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα.

— Ἀφροδίτη, στὴ ζωὴ σου, νὰ χαρῆς τὰ ῥυμᾶτια σου τὰ ξέθωρα, στάσου.

Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο μαθήτρια ἀκόμη τῆς Ἑταιρίας, δεκαεξ-δεκαεπτὰ ἐτῶν. Κοντοῦλα. Γεμάτη. Μὲ ὠραῖον παρθενικὸν στήθος. Μὲ κοντὸ φουστανάκι. Μ' ἓνα σάκκον ἀπλούστατον. Ξανθὴ καὶ γαλανωμάτα. Μὲ μακρὰ μαλλιά ξανθὰ. Μὲ ὀλίγαις πιτσιλάδες στὸ πρόσωπον. Δὲν ἦτο οὔτε ἀσχημὴ, οὔτε ὠραία, ἦτο νόστιμη. Πρὸ πάντων μ' ἄρσαν τὰ παχουλὰ τῆς χεράκια. Ἦσαν μαλακὰ σὰν προζύμι. Κατὰ δεῦτερον λόγον μ' ἄρσε καὶ τὸ πόδι τῆς, ἀλλὰ καὶ ὄχι τόσον, διότι φοροῦσε γόβες. Αὐτὰ τὰ παληοπάπουσα ἔχουν τὸ ἰδίωμα ν' ἀσχημίζουν καὶ τὸ ὠραιότερον γυναικεῖον πόδι. Εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη μηχανή, νὰ τὴν γαργαλίζω στὸ λαιμὸ, καὶ ὅταν ξεκαρδισμένη στῇ

γέλια ἔπεφτε στὸν καναπέ, κτυπῶσα τὰ πόδια τῆς τῷ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐγὼ τῆς κατέβαζα τὸ φόρεμα κηδεμονικῶς ὡσάκεις τυχὸν τοῦτο ἀνορθοῦτό πως. Τὴν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφή. Δὲν εἶμουν δὲ καὶ πολὺ μεγάλος. Ἦμην σχεδὸν συνομίληξ αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ τότε νεότης ἦτο ἀθῶα. Ὅσάκις ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ σκάσῃ, τῆς ἔλεγα ὅτι τὰ ῥυμᾶτια ἦσαν σὰν ξέθωρα μαβιά τραπέζομάντυλα βγαλμένα ἀπὸ τὴ μπουγάδα. Καὶ ὅταν φουρκίζετο, εἶχα καὶ ἄλλο ἀκόμη πρὸς πικραφούρισμα.

Τῆς ἔλεγα, ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ὁμοιάζαν ποντικουρές. Ἰδίως ἐφοδος διὰ παντούφλας κρατερὰ μοῦ ἐγένετο καὶ ἐπίθεσις σχεδὸν εἰπεῖν ἀγρία, ὁπόθεν ἀπὸ μακρόθεν ἢ καὶ κλεισμένος στὴν ἄλλη κάμαρα τῆς ἔψαλα τὸ δημῶδες τότε :

Ἄν δὲν στὰ πιάσω, δαίμονα,

τὰ δύο σου κυτρολείμονα.

Στὴ κούνια, ἐκουνιώμαστε μαζύ. Τὴν μαστύχα τὴν εὐγάζε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ μοῦ τὴν ἐδίδε. Τὸ καλὸν τῆς χωρατὸ ἦτο νὰ μὲ φτύνῃ στὰ μούτρα, ἀστεῖον, διὰ τὸ ὅποιν χίλιας φορὰς πιαστήκαμε. Ὅταν ἤρχόμεθα εἰς λόγους, συνεκροτούσαμεν μάχην ἀπὸ τσιμπιᾶς, καὶ ἔκτοτε θυμοῦμαι τί φοβερὸ πρᾶγμα εἶνε γυναικεῖα τσιμπιᾶ. Μοῦ ἔκαμε τὰ κρέατά μου μαῦρα. Τὰς